

**АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОЦЕС,
ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО****БЛІНОВА Г. О.,**

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри цивільно-правових
дисциплін
(ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний
університет»)

УДК 342.9

**ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ
ЯК УЧАСНИКІВ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН**

У статті досліджується правове регулювання інформаційних відносин за участю органів місцевого самоврядування, коло їх повноважень, визначаються недоліки та перспективи удосконалення відповідних нормативно-правових актів українського законодавства.

Ключові слова: органи публічної адміністрації, інформація, публічна влада, органи місцевого самоврядування, повноваження, інформаційні відносини.

В статье исследуются правовое регулирование информационных отношений с участием органов местного самоуправления, круг их полномочий, определяются недостатки и перспективы совершенствования соответствующих нормативно-правовых актов украинского законодательства.

Ключевые слова: органы публичной администрации, информация, публичная власть, органы местного самоуправления, полномочия, информационные отношения.

The article examines the legal regulation of information relations with the participation of local governments, the scope of their powers, identifies shortcomings and prospects for improving the relevant legal acts of Ukrainian legislation.

Key words: bodies of public administration, information, public authority, local self-government bodies, authorities, information relations.

Вступ. В умовах активних процесів децентралізації органи місцевого самоврядування набувають дедалі ширших повноважень та можливостей для їх реалізації. Процес децентралізації спрямований на наділення територіальних громад більшими ресурсами та мобілізацію їхніх внутрішніх резервів. На сучасному етапі розвитку інформаційно-телекомунікаційних технологій діяльність органів місцевого самоврядування постійно удосконалюється: з'являються нові інформаційні послуги, підвищується якість інформаційного супроводження діяльності обласних, міських, сільських, селищних рад та їх виконавчих органів. Ці зміни дають змогу органам місцевого самоврядування доволі ефективно вирішувати питання місцевого значення. Водночас вітчизняне законодавство несистемно регулює інформаційні відносини за участю органів місцевого самоврядування, що призводить до скарг громадян та судових справ про порушення органами місцевого самоврядування правил обігу інформації.

На наш погляд, з урахуванням про європейського вектору розвитку України вітчизняне інформаційне законодавство потребує ґрунтовного, дослідження рівня визначення правового статусу органів публічної адміністрації загалом та органів місцевого самоврядування зокрема як суб'єктів інформаційно-правових відносин.

Постановка завдання. Мета статті полягає у з'ясуванні змісту інформаційної правосуб'єктності органів місцевого самоврядування та їх повноважень як учасників інформаційних відносин, визначених чинним вітчизняним законодавством. Предмет розгляду цього наукового дослідження – правові норми, наукові теорії, що визначають зміст інформаційних відносин та правовий статус органів місцевого самоврядування.

Результати дослідження. Сучасні правознавці здебільшого погоджуються зі статусом органів місцевого самоврядування як органів публічної адміністрації. Є два підходи до визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та у широкому сенсі. Відповідно до положень права Європейського Союзу, зазначає Т.О. Білозерська, вузьке розуміння публічної адміністрації визначає її як «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба». За широким підходом, до визначення «публічної адміністрації» в європейському праві, узагальнює Т.О. Білозерська, належать, крім органів публічної влади, ще й органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції [2, с. 11]. Таким чином, на нормативному рівні Європейського Союзу переважає широкий підхід до визначення поняття «публічна адміністрація».

Чинне вітчизняне законодавство не містить визначення терміна «публічна адміністрація». Тільки концепція реформування публічної адміністрації в Україні, підготовлена Центром політико-правових реформ (ЦППР) і не оформлена як законопроект, визначає, що публічна адміністрація – це органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування та інші суб'єкти, які відповідно до закону чи адміністративного договору мають повноваження забезпечувати виконання законів, діяти в публічних інтересах (виконання публічних функцій) [12]. З урахуванням запропонованого ЦППР визначення публічної адміністрації, що відповідає, на наш погляд, широкому тлумаченню в європейському праві, вважаємо за можливе визнавати органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування та відповідні інші суб'єкти, що виконують публічні функції, органами публічної адміністрації. Таким чином, усі реформи у сфері інформаційного забезпечення діяльності органів публічної адміністрації безпосередньо впливатимуть і на органи місцевого самоврядування. В умовах децентралізації важливість якісного інформаційного забезпечення органів місцевого самоврядування підвищується [8]. Розглянемо загальні засади правового статусу цих органів як учасників інформаційних відносин.

Значна кількість вітчизняних науковців давали визначення інформаційно-правових відносин: В.М. Брижко та О.М. Кальченко [3, с. 86], І.Л. Бачило [1, с. 22], М.Я. Швець, Р.А. Калюжний, В. Гавловський, В.С. Цимбалюк [14, с. 88], В.А. Копилов [5, с. 68; 6, с. 99], О.І. Яременко [15, с. 161]. Узагальнення визначених науковцями ознак інформаційно-правових відносин навів у своїй статті І.О. Чухлебов: 1) суб'єктами відносин є люди, суспільство та держава; 2) виникають, розвиваються та змінюються у процесі інформаційної діяльності, тобто під час одержання, використання, поширення, зберігання, збору, обробки, накопичення, пошуку, поширення та споживання інформації; 3) виникають відповідно до норм права і юридичних фактів; 4) основним предметом відносин є інформація, як структурована, так і не структурована, додатковими предметами відносин виступають інформаційні системи, інформаційні технології, засоби зберігання, забезпечення доступу до інформації та її захисту; 5) змістом відносин є інформаційні права та обов'язки [13, с. 148–149]. Саме остання ознака інформаційних відносин, на наш погляд, тісно пов'язана із правосуб'єктністю учасників інформаційних відносин.

Основним нормативно-правовим актом, що регулює інформаційні відносини та визначає роль у них органів публічної адміністрації, є Закон України «Про інформацію». Так, ст. 4 Закону України «Про інформацію» визначила суб'єктів інформаційних відносин (фізичні особи, юридичні особи, об'єднання громадян та суб'єкти владних повноважень),

а об'єктом інформаційних відносин визначила інформацію [9; 4]. Ст. 1 Закону України «Про інформацію» суб'єктом владних повноважень визначає орган державної влади, орган місцевого самоврядування, інший суб'єкт, що здійснює владні управлінські функції відповідно до законодавства, у тому числі на виконання делегованих повноважень [9]. Зазначені законодавчі положення чітко закріпили статус органів місцевого самоврядування як суб'єктів інформаційних відносин, наділених інформаційною правосуб'єктністю.

На думку А.І. Марущака, інформаційна правосуб'єктність – це здатність суб'єкта інформаційних правовідносин мати інформаційні права та набувати своїми діями суб'єктивні інформаційні права і обов'язки, які становлять зміст інформаційних правовідносин. Зміст інформаційної правосуб'єктності, констатує А.І. Марущак, для кожного суб'єкта інформаційного права відрізняється. Їхня інформаційна правосуб'єктність також складається, зазначає цей науковець з інформаційної правоздатності, інформаційної дієздатності та деліктоздатності, тобто здатності нести юридичну відповідальність за вчинене правопорушення. Оскільки органи місцевого самоврядування є юридичними особами, їхні правоздатність, дієздатність та деліктоздатність наступають практично завжди одночасно. На наш погляд, для органів місцевого самоврядування, як і для органів державної влади, за концепцією А.І. Марущака, змістом інформаційної правосуб'єктності є компетенція як сукупність певних повноважень [7, с. 45–46]. Такі загальні повноваження органів місцевого самоврядування, на наш погляд, розміщені у Законі України «Про місцеве самоврядування» [10].

Органи місцевого самоврядування, відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», мають таку компетенцію в інформаційній сфері: вимагати та отримувати інформацію від підприємства, установи та організації, що не перебувають у комунальній власності відповідних територіальних громад із питань, належних до відання органів місцевого самоврядування (ч. 2 ст. 18); засновувати аудіовізуальні (електронні) засоби масової інформації відповідної ради, призначати і звільняти їх керівників виключно на пленарних засіданнях районної, обласної ради (п. 7 ч. 1 ст. 43), а також на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради (п. 8 ч. 1 ст. 26); заслуховувати інформацію прокурорів та керівників органів Національної поліції про стан законності, боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності на відповідній території виключно на пленарних засіданнях районної, обласної ради (п. 36 ч. 1 ст. 43) та на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради (п. 40 ч. 1 ст. 26); до власних повноважень виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належить сприяння діяльності Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України (пп. 14 п. а ст. 30), а до делегованих повноважень вирішення відповідно до законодавства питань, пов'язаних із наданням Державній службі спеціального зв'язку та захисту інформації України службових жилих приміщень, житлової площі та інших об'єктів, житлово-комунальних послуг; здійснення контролю за їх використанням та наданням послуг (пп. 11 п. б ст. 30); сесії ради проводяться гласно із забезпеченням права кожного бути присутнім на них, крім випадків, передбачених законодавством; порядок доступу до засідань визначається радою відповідно до закону; протоколи сесії ради є відкритими та оприлюднюються і надаються на запит відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» (ч. 17 ст. 46); висновки і рекомендації постійної комісії, протоколи її засідань є відкритими та оприлюднюються і надаються на запит відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» (ч. 10 ст. 47); засідання тимчасових контрольних комісій ради проводяться, як правило, закриті; депутати, які входять до складу тимчасової контрольної комісії та залучені комісією для участі в її роботі спеціалісти, експерти, інші особи не мають розголошувати інформацію, яка стала їм відома у зв'язку з її роботою (ч. 3 ст. 48); орган або посадова особа, до яких звернено запит депутата, зобов'язані дати усну чи письмову відповідь на запит на сесії ради у строки і в порядку, встановлені радою відповідно до закону; за результатами розгляду запиту рада приймає рішення (ч. 8 ст. 49); рада невідкладно інформує відповідну територіальну виборчу комісію про дострокове припинення повноважень депутата ради (ч. 1 ст. 49); результати поіменного голосування ради підлягають обов'язковому оприлюдненню та наданню за запитом відповідно до Закону

України «Про доступ до публічної інформації»; на офіційному веб-сайті ради розміщуються в день голосування і зберігаються протягом необмеженого строку всі результати поіменних голосувань; акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування, а також їх проекти підлягають обов'язковому оприлюдненню та наданню за запитом відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації»; в актах та проектах актів органів та посадових осіб місцевого самоврядування не може бути обмежено доступ до інформації про витрати чи інше розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним чи комунальним майном, у тому числі про умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримують ці кошти або майно, а також до іншої інформації, обмеження доступу до якої заборонено законом (ст. 59); органи та посадові особи місцевого самоврядування є підзвітними, підконтрольними і відповідальними перед територіальними громадами; вони періодично, але не менш як два рази на рік, інформують населення про виконання програм соціально-економічного та культурного розвитку, місцевого бюджету, з інших питань місцевого значення, звітують перед територіальними громадами про свою діяльність (ст. 75) [10]. Таким чином, активними учасниками зовнішніх інформаційних відносин у сфері діяльності органів місцевого самоврядування є підприємства, установи та організації, що є комунальними, а також ті, що не перебувають у комунальній власності відповідних територіальних громад; аудіовізуальні (електронні) засоби масової інформації відповідної ради, їх керівники; прокурори та керівники органів Національної поліції; Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України; територіальна виборча комісія. Правовий статус зазначених суб'єктів як учасників інформаційних відносин визначається у відповідних нормативно-правових актах. Водночас термін «населення», що використовується у Законі України «Про місцеве самоврядування», на наш погляд, потребує уточнення.

Відповідно до норм аналізованого закону активними учасниками внутрішньо інформаційних відносин в органах місцевого самоврядування є рада відповідного рівня, її виконавчі органи, голова ради, староста, постійні комісії ради та тимчасові контрольні комісії, секретар ради та депутати. Зазначені суб'єкти в інформаційній сфері наділені повноваженнями: 1) до відання виконавчих органів районних, обласних рад та сільських, селищних, міських рад належить вжиття необхідних заходів щодо ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій відповідно до закону, інформування про них населення, залучення в установленому законом порядку до цих робіт підприємств, установ та організацій, а також населення (п. 15 ч. 1 ст. 44; пп. 6. п. б ст. 33), а також створення та забезпечення функціонування місцевих екологічних автоматизованих інформаційно-аналітичних систем, які є складовою частиною мережі загальнодержавної екологічної автоматизованої інформаційно-аналітичної системи забезпечення доступу до екологічної інформації (пп. 11. п. б ст. 33); до делегованих повноважень виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належить здійснення контролю за поданням відповідно до закону підприємствами, установами та організаціями всіх форм власності відомостей про наявність вільних робочих місць; організація інформування населення про потребу підприємств, установ та організацій усіх форм власності у працівниках (пп. 11 п. б ст. 34); виконавчий апарат районної, обласної ради здійснює інформаційне, аналітичне забезпечення діяльності ради, її органів, депутатів, сприяє здійсненню відповідною радою взаємодії і зв'язків із територіальними громадами, місцевими органами виконавчої влади, органами та посадовими особами місцевого самоврядування (ст. 58); 2) секретар сільської, селищної, міської ради: скликає сесії ради; повідомляє депутатам і доводить до відома населення інформацію про час і місце проведення сесії ради, питання, які передбачається внести на розгляд ради; організує підготовку сесій ради, питань, що вносяться на розгляд ради, забезпечує оприлюднення проектів рішень ради відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» та інших законів; забезпечує своєчасне доведення рішень ради до виконавців і населення, організує контроль за їх виконанням, забезпечує оприлюднення рішень ради відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», забезпечує офіційне оприлюднення рішень ради, які

відповідно до закону є регуляторними актами, а також документів, підготовлених у процесі здійснення радою регуляторної діяльності, та інформації про здійснення радою регуляторної діяльності (пп 2,4,5 ч. 3 ст. 50); 3) депутат має право знайомитися з будь-якими офіційними документами, які зберігаються у відповідних органах місцевого самоврядування, та робити виписки, копіювання цих документів (ч. 10 ст. 49); депутат має право звернутися із запитом до керівників ради та її органів, сільського, селищного, міського голови, керівників органів, підприємств, установ та організацій незалежно від форм власності, розташованих або зареєстрованих на відповідній території, а депутат міської (міста обласного значення), районної, обласної ради – також до голови місцевої державної адміністрації з питань, що належать до відання ради (ч. 7 ст. 49); 4) староста інформує сільського, селищного, міського голову, виконавчі органи сільської, селищної, міської ради про результати здійснення контролю за станом благоустрою відповідного села, селища, отримує від виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, підприємств, установ, організацій комунальної власності та їх посадових осіб інформацію, документи і матеріали, необхідні для здійснення наданих йому повноважень; не рідше одного разу на рік звітує про свою роботу перед жителями відповідного села, селища на відкритій зустрічі з громадянами, а також на вимогу не менше половини депутатів сільської, селищної, міської ради староста інформує раду про свою роботу (ч. 1 ст. 54-1); 5) голова районної, обласної, районної у місті ради скликає сесії ради, повідомляє депутатам і доводить до відома населення інформацію про час і місце проведення сесії ради, питання, які передбачається внести на розгляд ради, веде засідання ради; забезпечує роботу з розгляду звернень громадян та доступу до публічної інформації; веде особистий прийом громадян; звітує перед радою про свою діяльність не менше одного разу на рік, у тому числі про виконання Закону України «Про доступ до публічної інформації», здійснення державної регуляторної політики відповідно виконавчим апаратом районної, обласної ради, районної у місті ради, а на вимогу не менш як третини депутатів – у визначений радою термін (пп. 1, 13, 17 ч. 6 ст. 55) [10]. Предметом інформаційних відносин, що виникають за участю органів місцевого самоврядування, є відомості та інформація: про час і місце проведення сесії ради, питання, які передбачається внести на розгляд ради; результати поіменного голосування ради; з питань, належних до відання органів місцевого самоврядування; про здійснення радою регуляторної діяльності; про стан законності, боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності прокуратури та органів Національної поліції на відповідній території; інформація, яка стала відома у зв'язку з роботою тимчасової контрольної комісії; про дострокове припинення повноважень депутата ради; про витрати чи інше розпорядження бюджетними коштами, володіння, користування чи розпорядження державним чи комунальним майном, у тому числі про умови отримання цих коштів чи майна, прізвища, імена, по батькові фізичних осіб та найменування юридичних осіб, які отримують ці кошти або майно; для населення про виконання програм соціально-економічного та культурного розвитку, місцевого бюджету, з інших питань місцевого значення; про результати здійснення контролю за станом благоустрою відповідного села, селища; про ліквідацію наслідків надзвичайних ситуацій; про наявність вільних робочих місць; інформація, документи і матеріали, необхідні для здійснення головою ради та старостою, наданих йому повноважень, а також публічна, екологічна та інша інформація, обмеження доступу до якої заборонено законом. Матеріальними носіями зазначених відомостей, що також виступають предметом інформаційних відносин за участю органів місцевого самоврядування, є протоколи сесії ради, рішення ради, документи, підготовлені у процесі здійснення радою регуляторної діяльності, висновки і рекомендації постійної комісії, протоколи її засідань, акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування, а також їх проект, звіти рад перед територіальними громадами про свою діяльність, місцеві екологічні автоматизовані інформаційно-аналітичні системи, офіційні документи, які зберігаються у відповідних органах місцевого самоврядування, звернення громадян тощо. Проведений аналіз Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» з питань регулювання повноважень органів місцевого самоврядування в інформаційній сфері свідчить про широкий спектр інформаційних відносин, в яких беруть участь ці суб'єкти. Вод-

ночас цей нормативно-правовий акт регулює інформаційні відносини за участю органів місцевого самоврядування лише фрагментарно, відсутні норми, що відображають інформаційну політику цих органів та систематизують процеси їхнього інформаційного забезпечення. Через несистемність та розпорошеність норм, що регулюють інформаційні відносини за участі органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб, потребує додаткового методичного опрацювання практика інформаційного забезпечення цих органів та вирішення конфліктних ситуацій у цій сфері.

Висновки. Наведене свідчить про відсутність системного підходу до регулювання інформаційних відносин органів місцевого самоврядування, оскільки Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» не визначає інформаційну політику органів місцевого самоврядування, а також ключові етапи інформаційного забезпечення порядку створення, наділення компетенцією, функціонування, реорганізації, кадрової політики, припинення діяльності цих органів. В аналізованому законі демонструється фрагментарне регулювання інформаційної компетенції органів місцевого самоврядування, відсутня концептуальність та системність викладення повноважень в інформаційній сфері органів публічної адміністрації. На наш погляд, така ситуація зумовлена недостатнім рівнем визначення інформаційних потреб та інтересів органів місцевого самоврядування, інформаційно-технічних, організаційних та юридичних засобів їх задоволення. З урахуванням зазначеного вважаємо за необхідне розробити та внести відповідні зміни до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», а також прийняти Закон України «Про інформаційне забезпечення органів публічної адміністрації», в якому визначити їх інформаційні потреби, інтереси, повноваження, засади інформаційного забезпечення цих органів, їх підрозділів та посадових осіб, інформаційно-технічні, організаційні, правові засоби реалізації відповідних повноважень та відповідальність за правопорушення в інформаційній сфері.

Список використаних джерел:

1. Бачило И.Л. Информационное право: основы практической информатики. Учебное пособие. М., 2001.
2. Білозерська Т.О. Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції. Форум права. 2007. № 2. С. 11–19. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2007-2/07btodei.pdf>.
3. Брижко В.М., Кальченко О.М., Цимбалюк В.С. Інформаційне суспільство. Дефініції / За ред. проф. Р.А. Калюжного, М.Я. Швеця. К.: Інтеграл, 2002.
4. Про внесення змін до Закону України «Про інформацію»: Закон України від 13 січня 2011 р. № 2938-VI. Голос України. 2011. № 24.
5. Копылов В.А. Информационное право: Учебник. М.: Юрист, 2002. С. 68.
6. Копылов В.А. О структуре и составе информационного законодательства. Государство и право. 1996. № 6. С. 99.
7. Марущак А.І. Поняття суб'єктів інформаційних правовідносин та їх класифікація. Правова інформатика. 2006. № 4 (12). С. 44–48.
8. Про добровільні об'єднання територіальних громад: Закон України від 5 лютого 2015 р. № 157-VIII. Голос України. 2015. № 39.
9. Про інформацію: Закон України від 2 жовтня 1992 р. Відомості Верховної Ради України. 1992. № 48. Ст. 650.
10. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР. Голос України. 1997. 12.06.
11. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12 січня 2015 р. № 5/2015. Урядовий кур'єр. 2015. № 6.
12. Реформа публічної адміністрації в Україні: Проекти концепції та законів / Упоряд. І. Коліушко, В. Тимошук. К., 2005. 192 с. URL: <http://pravo.org.ua/img/books/files/reforma-public-admin-koliushko-2005.pdf>.

13. Чухлебов І.О. Інформаційно-правові відносини у сфері кадрової політики органів публічної адміністрації. Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка. 2016. № 4 (76). С. 146–156.

14. Швець М., Калюжний А., Гавловський В., Цимбалюк В. Інформаційне законодавство України: концептуальні основи формування. Право України. 2001. № 7. С. 88.

15. Яременко О.І. Інформаційні відносини як предмет правового регулювання: теоретичний аспект. Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. 2004. № 1-2. С. 156–161.

16. Яременко О.І. Правова ідентифікація суб'єктів владних повноважень в системі інформаційних відносин. Інформація і право. 2015. № 3(15). С. 11–18.

КАРЕЛІН В. В.,

кандидат юридичних наук,
капітан внутрішньої служби,
доцент кафедри кримінального,
кримінально-виконавчого права та кримінології
(Академія Державної пенітенціарної служби)

УДК 342.922

АДМІНІСТРАТИВНИЙ НАГЛЯД ЗА ОСОБАМИ, ЗВІЛЬНЕНИМИ ВІД ВІДБУВАННЯ ПОКАРАНЬ ЯК ОБ'ЄКТ РЕЖИМНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Розглядається необхідність дослідження проблеми застосування адміністративного нагляду за особами, звільненими від відбування покарань, як об'єкта режимного регулювання у сфері організації виконання покарань. Визначено основні нормативно-правові акти, які встановлюють і визначають основи адміністративного примусу за особами, звільненими від відбування покарань. Проаналізовано погляди вчених на проблеми застосування адміністративного нагляду за особами, звільненими від відбування покарань.

Ключові слова: режим, нагляд, адміністративний нагляд, Державна кримінально-виконавча служба, пенітенціарна система України.

Рассматривается необходимость исследования проблемы применения административного надзора за лицами, освобожденными от отбывания наказаний, как объекта режимного регулирования в сфере организации исполнения наказаний. Определены основные нормативно-правовые акты, которые устанавливают и определяют основы административного надзора за лицами, освобожденными от отбывания наказаний. Проанализированы взгляды ученых на проблемы применения административного надзора за лицами, освобожденными от отбывания наказаний.

Ключевые слова: режим, надзор, административный надзор, Государственная уголовно-исполнительная служба, пенитенциарная система Украины.

